

kørende med et Læs, et godt højt Læs, han skal ud paa Landet, han maa køre smaat, ellers drysser det af. Bagfra kommer der en Automobilist og raaber Kusken an. Men der staar ikke i Bestemmelsen, at Kusken skal høre det, og han sidder oppe foran paa Læsset uden at høre noget og bliver ved at køre ganske smaat. Saa raaber Automobilisten endelig, saa det ikke kan overhøres: „Maa jeg køre forbi?“ „Nej, det maa De ikke.“ Saa kan jo Automobilisten ikke komme forbi, saa længe dette Læs kører der. Og hvis nu Kusken paa Læsset slet ikke svarer? Tænk en Mand kommer kørende med sit Automobil Kl. 2 og indhenter en saadan Vogn, der maaske skal 4—5 Mil ud i Landet henad Helsingør til. Manden skal være hjemme inden Solnedgang, men det bliver ganske umuligt, hvis han ikke kan faa Kusken til at svare, inden Solen er gaaet ned. Det er da rent Pokker i Vold, han bliver mulkteret paa det kraftigste, fordi den anden ikke vilde svare ham. Denne Bestemmelse bør vist ændres, til vi næste Gang skulle behandle Lovforslaget, og jeg tror, at vi kunne gøre det saa overmaade let, fordi man kan klare det hele ved en lille Tilføjelse til § 19. I 2det Stykke i § 19 staar der: „Møder Automobil kørende eller ridende, skal Føreren straks standse Køretøjet og Kraftmaskinen, naar Kusken eller Rytteren gør Tegn til ham, eller han selv bliver opmærksom paa, at Hestene eller Hesten viser Tegn til Ængstelse.“ Hvis man der blot vil skyde ind efter „Møder“: „eller indhenter“, saa er det omtrent, som de Herrer ønske det. Naar Automobilisten saa indhenter den kørende eller ridende, og der er nogen som helst Fare paa Færde, skal Føreren standse og maa ikke komme forbi, før Kusken giver Tegn dertil. Der er da gjort alt, hvad der bør gøres for at sikre de vejfarende. Jeg skal henstille til Udvalget at tage dette under Overvejelse til 3die Behandling.

Ved Skadeserstatningen skal jeg ikke opholde mig ret længe. Den ærede Justitsminister har allerede udtalt, at Bestemmelsen var fuldstændig tilstrækkelig stærk, som den var formuleret, og det mener jeg ogsaa. Jeg synes, at de Ændringer, som det ærede Medlem for Skive (Carl Hansen) har foreslaaet, ere vel stærke. At man saadan paa Forhaand skulde stille Sikkerhed for al den Ulykke, man overhovedet kan gøre i Verden under den ene eller den anden Form, gaar dog neppe an. Der kunde jo ske store Ulyk-

ker, f. Eks. at et ganske lille Automobil en Gang kunde komme til at vælte en Omnibus, der var helt fuld af arbejdsdygtige Mænd, som alle kom til Skade, og derved Automobilisten fik et Utal af Familier at forsørge paa en Gang. Hvis der skulde tages Forholdsregler mod alle de Ulykker, der kunde ske, og stilles Sikkerhed for al den Skadeserstatning, man overhovedet kunde ifalde, kunde det ligefrem blive en kolossal Overklassesport at drive Automobilkørsel, og det tror jeg ikke, det bør eller vil blive i Fremtiden. Jeg tror, at Automobilkørsel vil blive Nyttækørsel. Det ærede Medlem sagde sely, at paa Landet betror man ofte Køretøj til ukyndige Folk. Men det er dog ret mærkeligt at forlange, at fordi man paa Landet betror Køretøj til ukyndige, skal en kyndig Automobilkører bære Ansvaret og Skylden, fordi den anden kommer galt afsted. Det skal jeg imidlertid ikke opholde mig ved.

Det var de Punkter, og særlig det med Hensyn til Forbikørselen, som jeg vil bede Udvalget have sin Opmærksomhed henvendt paa, idet jeg tror, at det vil vise sig, at den Bestemmelse i Praksis ikke kan gennemføres, medens jeg tror, at den af mig foreslaaede lille Ændring vil være tilstrækkelig til at opfylde det Formaal, Udvalget har sat sig. Dermed skal jeg i øvrigt anbefale Lovforslaget.

J. H. Jensen: Da dette Forslag var til første Behandling, var jeg blandt dem, der havde de største Betænkeligheder ved at faa det ført ud i Livet, og navnlig var jeg blandt dem, der mente, at der skulde saa skærpene Bestemmelser til som muligt for at sikre vore gamle Køretøjer mod de moderne, der til Dags Dato kun ere Luksuskøretøjer. Jeg hørte ganske vist, at den ærede Ordfører ved Slutningen af sit Foredrag sagde, at de bleve mere og mere Nyttækøretøjer, og at det bliver saaledes, er der vel ingen Tvivl om, men at de allerede skulde være det paa dette Tidspunkt, betvivler jeg i allerhøjeste Grad. Jeg tror, at det ved en Undersøgelse vilde vise sig, at mindst $\frac{9}{10}$ af de Automobiler, vi have her i Landet, ere til Sportskørsel eller i bedste Tilfælde benyttes de af handelsrejsende, og de kunne jo lige saa godt blive ved at køre med et almindeligt Hestekøretøj. Imidlertid, naar jeg nu ser paa Udvalgets Arbejde, maa jeg give Udvalgets Medlemmer det Skudsmaal, at de have gjort deres Arbejde godt, idet de fleste af de Bestemmelser, som de have foreslaaet, efter min Formening ere Forbedringer af